

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 stycznia 2018 r.

M. K. wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. 400 euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 marca 2016 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu twierdził, że na 24 sierpnia 2015 r. miał zaplanowany lot numer (...) z W. do D.. Lot był opóźniony o 6 godzin.

W dniu 29 kwietnia 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie I Nc 2738/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Zgłosiła zarzuty braku legitymacji czynnej powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. wraz z mężem E. K. i synem M. K. mieli zarezerwowany w biurze (...) S.A. z siedzibą w R. udział w imprezie turystycznej, elementem której był transport lotniczy na trasie W.-D. w dniu 24 sierpnia 2015 r. (...), połączeniem realizowanym przez pozwanego przewoźnika. M. K. stawił się wraz z rodzicami do odprawy i był pasażerem lotu (...) w dniu 24 sierpnia 2015 r. Wylot lotu (...) był zaplanowany na godzinę 15:20. Samolot wystartował planowo, jednak po kilku minutach zawrócił na lotnisko w W.. Następnie pasażerowie przez 6 godzin oczekiwali na lotnisku na ponowny wylot samolotu, co nastąpiło ostatecznie o godzinie 21:30 (zeznania przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda A. K. – utrwalone na płycie CD k. 97potwierdzonej rezerwacji k. 5, pismo pozwanego k. 6).

Powód skierował do pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwanie do zapłaty kwoty 400 euro w terminie 7 dni na wskazany rachunek bankowy w związku z opóźnieniem lotu (...) z dnia 24 sierpnia 2015 r. na trasie W.-D. (przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 7-8)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów oraz niezaprzeczonych przez powoda twierdzeń pozwanego. Sąd oparł się również na zeznaniach przedstawiciela ustawowego małoletniego - A. K., które złożone zostały w sposób szczery, jasny, logiczny i wolny od wewnętrznych sprzeczności, w dodatku korespondowały z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, stanowiąc jednolitą, spójną całość, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiary. Nadto w sprawie nie zostały ujawnione jakiegokolwiek okoliczności, które podważyłyby wiarygodność tych zeznań.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powód opierał swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów tego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub

ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub

(...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;
- c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności należy wskazać, że w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Sąd zważył, że artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA, (...) (...) - (...)).

Należy podkreślić, że celem Rozporządzenia, wynikającym zwłaszcza z motywu drugiego, jest podniesienie poziomu ochrony pasażerów lotniczych poprzez naprawienie szkód przez nich poniesionych w ramach transportu lotniczego w przypadku „odmowy przyjęcia na pokład i odwołania lub dużego opóźnienia lotów”. Pasażerowie, których lot został odwołany i pasażerowie, których lot jest znacznie opóźniony, ponoszą analogiczną szkodę polegającą na stracie czasu w stosunku do pierwotnego planu ich lotu, a co za tym idzie, znajdują się w porównywalnych sytuacjach. Dlatego należy uznać za Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, że pasażerowie lotów opóźnionych mogą powoływać się na prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli z powodu tego opóźnienia poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny. Takie rozwiązanie jest również zgodne z motywem piętnastym Rozporządzenia, skoro na podstawie tego motywu ustawodawca powiązał „duże opóźnienie” z prawem do odszkodowania. Ponieważ art. 6 Rozporządzenia przypisuje takie skutki prawne już w przypadku niektórych lotów opóźnionych o dwie godziny, motyw piętnasty Rozporządzenia obejmuje bez wątpienia opóźnienia o co najmniej trzy godziny. Podkreślić należy, że również wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629/10 Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekając w składzie (...) potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07.

Zgodnie z treścią art. 2g powołanego Rozporządzenia WE nr 261/2004, "rezerwacja" oznacza fakt posiadania przez pasażera biletu lub innego dowodu potwierdzającego, że rezerwacja została przyjęta i zarejestrowana przez przewoźnika lotniczego lub organizatora wycieczek. Stosownie do art. 3 ust. 2 a) cytowanego Rozporządzenia, ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że pasażerowie posiadają potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, o którym mowa w art. 5, stawia się na odprawę pasażerów, # zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony, # nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu. Pasażer powinien wykazać, że posiada uprawnienie do wystąpienia z żądaniem odszkodowawczym, zgodnie z ogólnym ciężarem rozkładu dowodu z art. 6 k.c. Natomiast na przewoźniku lotniczym spoczywa ciężar wykazania, że uprawnienia przysługujące pasażerowi nie zostały naruszone (art. 205 b ust. 5 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz.U. z 2013 r.1393 j.t.). Opóźnienie w przylocie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków (art. 5 ust. 3 rozporządzenia), to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego.

W toku postępowania pozwany nie przeczył, że lot o numerze (...) realizowany przez niego w dniu 24 kwietnia 2016 r. na trasie z W. do D. uległ opóźnieniu, zaś czas opóźnienia wynosił około 6 godzin. Poza sporem pozostawało również, że odległość liczona metodą po ortodromie pomiędzy lotniskiem w W. a lotniskiem w D. wynosi ponad 1.500 kilometrów.

W toku postępowania pozwany kwestionował jedynie legitymację czynną powoda, podnosząc, że nie przedstawił on żadnego dokumentu potwierdzającego stawienie się do odprawy skarżonego lotu w wyznaczonym czasie. Zarzut ten jednak nie zasługiwał na uwzględnienie

Zarzut braku legitymacji czynnej opiera się na niedochowaniu przez pasażera wymogu przepisanego w art. 3 ust. 2 rozporządzenia. W ocenie Sądu przedstawione przez powoda dowody w postaci potwierdzenia rezerwacji imprezy turystycznej obejmującej przedmiotowy lot oraz wiarygodnych zeznań przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda - A. K., które nie zostały przez pozwanego zakwestionowane - wystarczająco wykazują prawdziwość twierdzenia powoda, że był pasażerem lotu i stawił się do odprawy. Biorąc pod rozwagę konstrukcję rozporządzenia Sąd podzielił stanowisko pozwanego, że w tym zakresie ciężar dowodu spoczywa na powodzie. Jednocześnie w ocenie Sądu powód sprostał swoim obowiązkom dowodowym w tym zakresie.

W związku z powyższym, Sąd zasądził na rzecz powoda M. K. kwotę 400 euro, stosownie do art. 7 ust. 1 lit b w zw. z art. 5 ust. 1 lit c Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.

W przedmiocie odsetek za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. Zauważyć należy, że kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. W związku z tym, że w dniu 22 lutego 2016 powód wystosował do pozwanego pismo, w którym wezwał go do zapłaty żądanej kwoty terminie 7 dni uznać trzeba, że pozwany popadł w stan opóźnienia dnia następnego po upływie wskazanego terminu. W konsekwencji pozwany popadł w stan opóźnienia od dnia 1 marca 2016 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Rozliczając koszty postępowania, Sąd kierował się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz M. K., poniesione przez niego koszty postępowania w łącznej kwocie 1247 zł obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1200 zł, ustalone na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. i § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obowiązującego w dacie

wniesienia pozwu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, oraz wniesioną przez powoda opłatę sądową w wysokości 30 zł (pkt II wyroku).

S. P. 1 S.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.